

at gaa paa Fattiggaarden, andre af dem tage ud paa Proprietergaardene og søge der Plads som Røgttere. Det er naturligtvis et lettere Arbejde, de der faa, men det bethyder, at deres Familieliv opløses. En Røgter skal i Almindelighed være baade Dag og Nat paa Pladsen og maa altsaa forlade det Hjem, som han har skabt sig i de unge Dage, for at kunne ernære sig og sin Familie paa sine gamle Dage. Andre Arbejdere i Statens Tjeneste, f. Eks. ved Jærnbannerne, kunne have en Aarsindtægt af 5—600 Kr. Løjhusarbejderne her i Kjøbenhavn have en Aarsindtægt, der naar op til 6—700 Kr., og Tolbhodararbejderne, som der var Tale om her i Tinget for nogle faa Dage siden, have en Aarsindtægt paa 800—825 Kr. Vi se altsaa, at mit Forslag vil angaa mange Arbejdere. Sikker mange Tusinde Arbejdere vil denne Vædring komme til gode, og jeg tror, at vi ikke godt kunne anvende Pengene paa bedre Maade end ved at give dem til disse Arbejdere. Vi ville derved skabe trykgere, lysere og bedre Forhold i mange Hjem rundt omkring i Landet. Jeg synes, det vilde være en Vædring for denne Rigsdag, som tegner til at blive ret resultatløs, om vi dog kunde faa det Resultat med os hjem, at vi kunde sige: Noget godt have vi dog udrettet i denne Rigsdagsamling, nemlig at skaffe bedre og lysere Kaar for mange Arbejderfamilier omkring i Landet.

Dernæst har jeg ogsaa tænkt, at de Vædringsforslag, jeg har stillet, skulde komme de Folk til gode, som arbejde for Timebetaling, og jeg har da ment, at en Timebetaling paa 30 Ore maatte kaldes i høj Grad besleeden. Der er jo mange private, som allerede betale denne Løn af 30 Ore i Timen. Man vil have set, at Staten ikke undser sig ved at hyde Arbejdere 20 Ore Timen f. Eks. for Snefastningsarbejde, og vi have set, at Arbejderne have protesteret derimod, have nedlagt Arbejdet, gjort Strejke. Jeg synes, at Staten maa skamme sig ved at ville indlade sig paa Konflitter om et saadant Spørgsmaal som dette, at den ikke kan hyde en Arbejder mere end 20 Ore Timen for at tage ud paa Snefastningsarbejde og ryddeligggøre vore Jærnbaner. Jeg skal derfor tillade mig ogsaa at anbefale denne Vædring, hvorved vi fastsætte Minimumsbetalingen for disse Arbejdere til 30 Ore Timen. — Saa har jeg endvidere foreslaaet, at Staten burde indrømme sine Arbejdere en Uges Ferie aarlig. Hvor meget dette vil bethyde i finansiel Henseende er jeg ikke i Stand til at sige, men det vil vel nok bethyde saadan noget som, at den Løn, Staten udbetaler i Aarets Løb, maatte sættes op

med $\frac{1}{52}$. Der er allerede mange private Arbejdsgivere, som indrømme deres Arbejdere en Uges Ferie i Sommerens Løb, uden at afforte dem i Lønnen; og naar vi se paa Statens andre Arbejdere, Embedsstanden, er det dog almindeligt inden for deres Kredz, at de have Ferie. Man kan sætte som en almindelig Regel, at jo bedre betalt en Arbejder i Statens Tjeneste er og jo kortere Arbejdstid han har, desto længere er hans Sommerferie, hvorimod jo mindre Løn han faar, jo længere hans Arbejdstid er, desto mindre Fribed har han. For de her omhandlede Arbejders Bedkommende er der slet ikke Tale om nogen som helst Ferie. Den eneste Ferie, her kan falde, er den, som følger af Arbejdsløsheden.

Endelig har jeg foreslaaet, at Staten skulde forandre de Regler, som den hidtil har fulgt med Hensyn til Understøttelsen af Børn. De Børn, over for hvem Staten enten juridisk eller moralsk har Forsørgelsespligt, faa jo en meget forskellig Understøttelse, den varierer fra 20 Kr. op til 150 Kr. Og her kan man ogsaa sige, at jo større den Løn, som Faderen har haft, er, desto mere faa hans Børn i Understøttelse, jo mindre Løn derimod, han har haft, desto mindre faar Barnet i Understøttelse. Det er i Grunden det omvendte Forhold af det, det burde være. Jeg har derfor ønsket, at man skulde indføre et mere ligeligt og retfærdigt Princip ved disse Understøttelser. Det er jo en bekendt Sag, at Socialdemokratiet Modstandere undertiden gøre sig lystige over, at vi paa vor Fane have skrevet Ordet „Lighed“, og de fortolke denne „Lighed“ paa en aldeles dum og meningsløs Maade. Her er et Eksempel paa, hvad vi fra vor Side mene med „Lighed“. Vi ønske at stille alle disse Børn lige over for Staten, og vi have ment, at en Forsørgelse af 60 Kr. om Aaret for hvert Barn kunde være passende at hyde en Enke, som sidder med Børn. Det vilde ikke bethyde saa overordentlig meget for Staten. Naar vi gennemgaa det af Reggeringen forelagte Finanslovsforslag, vil man der finde opført 175 Børn, til hvem der gives Beløb under 60 Kr. Hvis disse Børns Understøttelse blev sat op til dette Beløb, vilde det for Statskassen andrage et Beløb af 6,158 Kr. 41 Ore. For Staten vil det ikke spille nogen som helst Rolle. Det vilde ikke have det mindste at bethyde for os, men det vilde selvfølgelig have overordentlig stor Betydning for mange fattige Enker. Vi finde paa Finanslovsforslaget f. Eks. Enker efter Jærnbanearbejdsmaend, der have tilsat Livet i Statens Tjeneste. Der sidder undertiden Enker med 5—6 Børn, ja, der er op-